

anden Jurisdiktion. Det vil derfor være rigtigst at henlægge Myndigheden til Centraladministrationen, med andre Ord Justitsministeriet, da man derved sikrer sig, at ensartede Grundsætninger følges over hele Landet, en Ordning, der meget vel er forenelig med, at de underordnede Myndigheders Rensstab til de personlige Forhold drages til Nytte derved, at deres Erklæring i de enkelte Tilfælde indhentes. For at gaa denne Vej taler ogsaa det, at man da bliver ved den gamle og kendte Form: Ægtepagtens Konfirmation, hvilket i og for sig maa betragtes som en Fordel, og hvorved tillige kan bemærkes, at den ikke koster noget.

De Grunde, som overhovedet tale for at søge Modværn mod Misbrug ved en offentlig Myndigheds Mellemkomst, føre til, at denne maa paataldes i ethvert Tilfælde, hvor der under Ægtefættets skal gøres Forandring i det ved sammes Indgaælse etablerede Formueforhold mellem Ægtefællerne, hvad enten dette er det legale Formuefællesskab eller en ved Ægtepagt stiftet anden Ordning. Det er indlysende, at den svagere Part i Ægtefættets, altsaa som Regel Hustruen, lige saa vel kan stades og forurettes derved, at oprindeligt Formuefællesskab ophæves paa en saadan Maade, at der ved Ægtepagt betinges Manden ubillige Fordele, som derved, at en før Ægtefættets oprettet Ægtepagt forandres eller helt ophæves, da ogsaa dette kan ske under saadanne Omstændigheder, at Hustruen derved forfordelles, hvorfor det i § 1 er udtalt, at sliq Ophævelse eller Forandring maa ske ved Ægtepagt og altsaa være undergivet de i Loven givne Regler. Der ses derfor ingen tilstrækkelig Grund til med den norske Lovs § 5 at indskrænke Fordringen om en offentlig Myndigheds Mellemkomst til Tilfælde, hvor der bestemmes Tillæg til, Forandring i eller Ophævelse af en før Ægtefættets indgaaet Ægtepagt; men Tankens Gennemførelse maa konsekvent kræve den offentlige Myndigheds Mellemkomst ved enhver Forandring, der efter Ægtefættets Indgaælse foretages i Formueforholdet mellem Ægtefællerne, Forandringer, der som Regel bør ske ved Ægtepagt, og dette var i øvrigt ogsaa foreslaaet i det norske Regeringsforslag til nævnte Lov. Ej heller synes der at være nogen Grund til med den norske Lovs § 8 at stille Ægtepagter anderledes, hvorved Ægtefællerne under Ægtefættets komme overens om, at hvad der senere tilfalder nogen af dem ved Arv eller Gave, skal blive dennes Særeeje. Ogsaa ved sliqe Ægtepagter kan der gøres Uret mod den ene af Parterne. Man behøver blot at tænke paa Tilfælde, hvor Manden faar Konen til at gaa ind paa en

saadan Ægtepagt paa et Tidspunkt, hvor han kan forudse, at en stor Arv snart vil tilfalde ham, medens han tidligere uden videre til Fællesboets og derigennem sin egen Fordel har inkasjeret forskellige Arve, som Konen har faaet.

ad § 4.

Paragraffen indeholder den Hovedregel, som faktisk ogsaa nu gælder, nemlig, at Parterne ved Ægtepagt kunne ordne Formueforholdet mellem sig, som de ville; i Reglen ville de som en Følge heraf ogsaa kunne bestemme, hvad der i deres indbyrdes Forhold og over for deres Arvinger skal anses som Bevis for, hvad den ene eller den anden af dem har indført eller erhvervet; men det er en Selvfølge, at sliqe vilkaarlige Vedtagelser om Beviset ikke kunne være bindende for Tredjemand, naar de ikke efter Lovgivningens almindelige Regler afgive tilstrækkeligt Bevis. I Henseende til, hvad de ville bestemme ved Ægtepagt, ere Ægtefællerne kun underkastede dels den almindelige Begrænsning for al Kontraktfrihed, jfr. D. L. 5—1—2, dels den særegne, som følger af, at Ægtepagten maa være indrettet i Overensstemmelse med nærværende Lov og altsaa ikke indeholde noget, der kommer i Strid med den, stont det maaske ellers kunde vedtages i en Kontrakt, jfr. som Eksempel § 15, men paa den anden Side ogsaa kan indeholde, hvad den hjemler, selv om dette ikke ellers kunde vedtages i en Kontrakt, jfr. som Eksempel § 20, 2det Stykke. Det er en Selvfølge, at Parternes Frihed til at ordne deres Formueforhold maa være begrænset ved Nødvendigheden af Konfirmation, hvorom er handlet i den foregaaende Paragraf. Hvilke Synspunkter den vedkommende Myndighed vil have at følge ved Konfirmations Givelse eller Nægtelse, lader sig ikke udtømmende angive i en Lov. I Reglen vil det være Hensynet til, at den ene Ægtefælle ikke paa Grund af manglende Modstandskraft eller Indsigt udsættes for Ubillighed eller Forurettelse ved Ægtepagten, i hvilken Henseende, som ovenfor bemærket, Hustruen vel især vil være den, paa hvis Interesse der ses, men det er ikke ubeløst, at det ogsaa kan være Manden. Sjælden vil der være Grund til at nægte Konfirmation af Hensyn til Tredjemand, navnlig Parternes Kreditorer, da disses berettigede Interesser formentlig ere tilstrækkeligt varetagne ved Lovens Bestemmelser i §§ 5, 8 og 9. Men ubeløst er det dog ikke, at Konfirmation ogsaa af Hensyn til dem bør kunne nægtes, f. Eks. naar der allerede for den konfirmerende Myndighed foreligger tilstrækkelig for at gøre det klart, at en Ægte-